

HOOFDSTUK 4: BINNEN IN DE BERG

Eindelijk stond ik voor de kolossale berg, beter bekend als Lavalosius. Mijn verbazing verdween snel, want ik had echt geen flauw idee wat ik moest doen. Totdat de stem opnieuw klonk:

GIJ MOET DE LAARZEN AANTREKKEN: DAN WORDT GIJ LAVABESTENDIG. BETREED DE BERG OM DE PAARSE STEEN TE VINDEN. ALS GIJ NEGEN STENEN HEEFT GEVONDEN, KOM IK TEVOORSCHIJN EN ZAL IK U HELPEN MET DE REIS. MIJN NAAM IS ENCHANTARA. U HOEFT ZICH GEEN ZORGEN TE MAKEN OVER UW VRIENDEN. ZIJ DOEN PRECIES HETZELFDE ALS U. IK HEB EEN WAARSCHUWING: ALS GIJ IN DE BERG BENT, GA DAN NAAR BENEDEN EN NIET NAAR BOVEN. ALS GIJ NAAR BOVEN GAAT, KOMT GIJ IN EEN VAL TERECHT, WAARUIT HET HEEL MOEILIJK IS OM TE ONTSNAPPEN.

Ik was blij te horen dat het goed ging met Steven en Roy. Het leek erop dat de stem, blijkbaar Enchantara genaamd, tevoorschijn komt wanneer we negen stenen hadden verzameld. De stem is belangrijk om de laatste steen te verkrijgen, waardoor we de missie konden voltooien en terug naar huis konden gaan. Met de gouden laarzen aan mijn voeten voelde ik me alsof ik klaar was voor een episch avontuur. Maar laten we eerlijk zijn: de gedachte om als een menselijke pizzabezorger

boven kolkende lava te staan, was een beetje kaas met ananasachtig. Je weet wel: een rare combinatie. Met de magische laarzen aan voelde ik me als een soort superheld, die net zijn superkrachten had ontdekt. Maar in plaats van schurken te verslaan, stond ik nu voor de grootste uitdaging: naar de berg. Ik dacht na over wat de kaart me vertelde. Ik moest de grote ingang betreden. Misschien wilden ze gewoon een beetje ijzige frisheid toevoegen aan de hete lavasoep. Voorzichtig begon ik de ingang in te lopen. Met mijn gouden laarzen liep ik verder en verder. Opeens begon de berg te trillen en de vloer schoof weg. In paniek probeerde ik me aan stenen vast te klampen, als een koekje dat niet gedoopt wilde worden in hete thee.

Maar de vloer schoof onder mijn voeten weg, en voor ik het wist, bevond ik me in een vrije val. Terwijl ik in vrije val was, richting de kolkende lava, realiseerde ik me plotseling dat ik de gouden laarzen droeg, die me lavabestendig maakten. Een golf van opluchting overspoelde me toen ik besepte dat ik veilig zou landen met een veilige plons.

GIJ HEEFT DE BERG BETREDEN VIA DE INGANG. ALS GIJ IN DE BERG BENT, MOET GIJ DE PAARSE STENEN VINDEN EN ONTSNAPPEN. GIJ HEEFT VIJFTIG MINUTEN OM DIT TE DOEN, ANDERS ZAL DE BERG VOLLOPEN MET LAVA EN ZAL GIJ VERGAAN IN DE DIEPTE VAN DE LAVA. WEES SNEL, WANT GIJ HEEFT NOG MAAR 45 MINUTEN. OP DE ACHTERKANT VAN DE KAART IS EEN TIMER VERSCHENEN. OOK STAAT EROP WAAR U NAARTOE MOET OM DE PAARSE STENEN TE VINDEN. LET GOED OP, ANDERS KOMT GIJ DEZE WERELD NOOIT MEER UIT.

Zo te horen stond er een hindernisbaan te wachten, die eruitzag alsof ik in een game zat. Maar echt, wie had dit bedacht? Met mijn adrenaline in de hoogste versnelling, voelde ik me als een olympische atleet die net ontdekt had dat zijn schaatsen raketboosters hadden. Tijd om te racen tegen de klok. Elk moment was belangrijk: ik rende zo snel mogelijk om het parcours te overwinnen. Ik sprintte over bruggen die smaller werden boven kolkende lava. Ik sprong als een ninja over het parcours en ontweek vurige objecten die op me afkwamen, alsof ze boos waren omdat ze in de lavaberg vastzaten. Serieus, zelfs de lava had hier een kort lontje. Het voelde alsof dat bij elke stap die ik zette, de berg steeds meer ging trillen, maar ik liet me niet kennen. Ik was vastbesloten om dit obstakelparcours te verslaan: alles om thuis te komen. Terwijl ik als een wervelwind door het parcours raasde, realiseerde ik me dat elk obstakel een soort puzzel was. Ik moest mijn hersenen gebruiken en snel denken om de juiste oplossingen te vinden.

Soms betekende dit dat ik blokken moest verplaatsen om paden te openen. Andere keren was het gewoon een kwestie van ontwijken, alsof ik in een danswedstrijd zat, met de gevaarlijke lava als danspartner. Naarmate de seconden wegtikten, voelde ik me als een actieheld in een film, waarbij de klok altijd op 00:01 bleef staan. Ik wilde niet alleen ontsnappen aan de lavaberg, maar ook laten zien dat ik deze uitdagingen aankon. Met elke hindernis die ik overwon, voelde ik me steeds sterker. Na een intensieve en chaotische race over het parcours, kwam eindelijk het eindpunt in zicht.